

συντρόφους του και κατόπιν με δυνατή φωνή, εφώναξε:

—Σκαθός! Είμαι άρχηγός ή όχι; Δική μου δουλειά είναι να κανονίσω την ύπობση... Θ' αποδοθή δικαιοσύνη, γι' αυτό σάς έγγωδια... 'Ο Μαχύτ διατυπώνει έναντιόν του μικρού μιά σοβαρή κατηγορία. Άς τό αποδείξει... Κατόπιν θά μιλήση ό κατηγορούμενος...

—Κατηγορώ, είπε τότε ό Μαχύτ με λύσσα, τόν λεγόμενο Φλασιάνο, ότι είναι προδότης πληρωμένος από τούς έχθρούς μας και τό αποδείνω.

—Λέγε ν' ακούσαμε!

—Από τότε που ήρθε τόν ύποπτευόμενον και τόν παρακολουθούσα, όταν έπήγαινε γιά φάρμακα... Τόν είδα λοιπόν να περνά τό κανάλι και να πηγαίνει άπέναντι, όπου ξέρετε τί είναι...

—Τόν είδες;

—Τόν είδα να ανεβαίνει στόν «Κύκλωπα», στό παλιό μας καρόφι. "Όπως σάς θέλω και με θέπετε... Τό πλήρωμα τού «Κύκλωπα» θέλει να μάς πιάση... Τώρα ή κρυφώνα μας έχει προδοθή και ξέρετε τί μάς περιμένει... Ρήξις έν πλώ, άπειθεια κατ' άνωτέρου, λιποταξία... Τρία αδικήματα, πού τό καθένα τούς φτάνει γιά να κρεμαστούμε στό έλμπουργο τού καροφίου!...

—Κατάρα!

—"Όσο γι' αυτόν πού θεωρείτε τίς Φλασιάνο, ανακάλυψα πούος είναι. Είναι ό Μισέλ Σερτόν, ό γυιός τού καπετάνιου μας, πού ήρθε ανάμεσα μας ως κατάσκοπος...

—Ύεμμα! εφώναξαν ό Φλασιάνος.

—Ένας ψιθυρός άγανακτήσεως άκούστηκε.

—Τί έχεις να πής γιά δικαιολογία σου; ρώτησε τόν μικρόν ό Ναυτό.

—Δυό λόγια μόνο! άπάντησεν ό Φλασιάνος ψύχραιμα. Ήρθα γιά να σάς σώσω!

Κοροϊδευτικά γέλια τών «Άλεπούδων» τού άπάντησαν.

—Νά μάς σώση! Μας κοροϊδεύει κιόλας τό κουτσούβελο; Νά τό κρεμάσουμε να ξεμπερδεύουμε με δαύτο...

—"Όλα είναι έναντιόν μου, άπάντησεν ό μικρός, αλλά ή αλήθεια είναι δυνατώτερη από τό ψέμμα...

—Άσε τίς περικοκλάδες! τόν έκοψεν άπότομα ό Μαχύτ. Έπήγες ή όχι στόν «Κύκλωπα»;

—Έπήγα.

—Πώς λέγεσαι;

—Μισέλ Σερτόν.

—Γυιός τού καπετάνιου;

—Μάλιστα.

—Ήξερεις πώς θριοκύμασε εδώ;

—Τώξερα.

—Κ' ήρθες να μάς θρής;

—Τό όμολογώ.

—Υπογράφεις την καταδίκη σου μ' αυτό πού λές...

—Νομίζεις;

—Πριν φτάσουν εδώ οι δικοί σου, θάσαι κρεμασμένος...

—Δέν θά κρεμάστε έναν άθώο, προτού τόν άκούσετε. Έχω δικαίωμα ν' άπολογηθώ και σεις να μ' άκούσετε.

—Έστω, μά κάνε γρήγορα... Έχεις δέκα λεπτά στη διάθεσί σου γιά να δικαιολογηθής... Άν δέν σου φτάνουν τόσο τό χειρότερο γιά σένα...

—Άκούστε λοιπόν. Πρό τριών μηνών, στόν «Κύκλωπα» έγινε μιά στάσι...

—Μάς ανάγκασε ό ύπαρχος με τις αδικίες τού! άπάντησαν οι πέντε άνδρες.

—Τό ξέρω...

—Έχεις ακόμα μόνο όχτώ λεπτά...

—Οι περισσότεροι ναύτες, πού έστασίασαν, ύποτάχθηκαν, χάρις στην επέμβασι τού καπετάνιου, μά πέντε άλλοι έλιποταχτήσαν. Τώσκασαν κ' ήρθαν στό λαμπραντόρ...

—Στην Παγαμένη Γη!

—Τώσκασαν, μά στό τέλος δέν θά γλύτωνα την τιμωρία... Ό ύπαρχος έπέμενε στην έκθεσί του.

—Τόν άτιμο!...

—"Ο Θεός ν' αναπαφή την ψυχή του! Χάθηκε σε μιά φουρτούνα. "Ο Θεός άς τόν κρηνη!...

—"Ο Βόκ κι' ό Σαρτόν, μηχανικά και έξ ένστίκτου, έκαναν τό σταυρό τους.

—Σου μένουν ακόμα πέντε λεπτά! έμούγκρισεν ό Ναυτό.

—Δέν ύπήρχε παρά ένας μόνον τρόπος γιά να σωθούν οι πέντε λιποταχτές. Νά μην περαστή δηλαδή στό θιθλιο τού καπετάνιου ή καταγγελία τού ύπαρχου, να θρεθούν, να τούς δοθή σιγνάμη και να γυρίσουν στό καράφι.

—Εύκολα τό λέει κα-
νεις.

—Και δύσκολα τό κάνει!...
"Έχετε δίκη. "Ο καπετά-

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ή πυξίς τού Δίκηνς. Γιατί την κευκαλώσε μαζί του. Ή θεσίς τού κρεβάτιού του. Και...τό δωμάτιο έγινετο άνω-κάτω! "Ο Πάρνελ και τό άνακτάτεμα τού καφέ. Λέξκ μιά φερά!

Δέν είναι προληπτικοί μόνον οι ταπεινοί, οι κοινοί άνθρωποι, πού πριν άρχίσουν μιά δουλειά κάνουν διάφορα «μάγια», νομίζοντας ότι αυτά θά τούς φέρουν γούρι, αλλά και πολλοί άπ' τούς μεγάλους άνδρες.

Ό Κάρλος Δίκηνς, π.χ., δέν ταξίδευε ποτέ χωρίς να είναι εφωδιασμένος με μιά ναυτική πυξίδα, γιατί ένόμιζε ότι έπρεπε να τοποθετή τό κρεβάτι του έτσι, ώστε όταν κοιμάται τό κεφάλι του να είναι ακριβώς προς τόν Βορρά και τά πόδια του προς τό Νότο. Την πυξίδα λοιπόν την χρησιμοποιούσε να προσανατολίζεται ακριβώς πριν πέσει να κοιμηθή.

Και στά σπάνια όπου έφιλονεύετο ακόμη ό Δίκηνς δέν παρέλειπε να μετακινή τό κρεβάτι και να τό τοποθετή στην θέσι πού ήθελε. Την παραξενία του αυτή την ξέρανε οι φίλοι του και ποτέ δέν παραξενευότουσαν, όταν τό πρσί θριοκανε τό δωμάτιο όπου είχε κοιμηθή ό μέγας μυθιστοριογράφος άνω κάτω.

***

Ό πολιτικός Πάρνελ—άλλη λόξα αυτός—έννοούσε να ανακατεύη με τό κουτάλι τόν καφέ του, γιά να λυώση τή ζαχαρι, άπ' τά δεξιά προς τ' άριστερά. Άν διεπίστωνε καμιά φορά ότι είχε ανακατέψει τόν καφέ του κινώντας τό κουτάλι του προς την αντίθετη φορά, δέν τόν έπιανε. Τόν έχυνε και δέν έκανε άλλον καφέ τή «γρυσουούκκη» εκείνη ήμέρα.

νιος είναι άνθρωπος καλός, μά είναι και τού καθήκοντος... Δέν ήταν εύκολο να τόν καταφέρη κανείς. Ένας μόνο μπορούσε να τόν λυγισή, ό γυιός του, έγώ. Και τώκα-
μα...

—Μόνο τρία λεπτά έχεις ακόμα καιρό...

—Μά τό δυσκολότερο ήταν να θρεθούν οι λιποταχτές. Στο καράφι τούς ήξεραν πώς ήσαν στραβοκέφαλοι. Άν τούς προ-
καλούσαν, δέν θά γύριζαν. Έπρεπε κά-
ποιος να πάη μαζί τους να τούς...

—Ένα λεπτό σου μένει ακόμα...

—Νά μην πολυλογώ, έπήρα την άδεια τού πατέρα μου, τού καπετάνιου, κ' ήρθα με τό σκοπό να γίνω τής έμπιστοσύνης σας και σιγά-σιγά να σας καταφέρω να γυρίσετε. Δυστυχώς ό Μαχύτ μ' άνεγνώρισε πριν καταφέρω τό σκοπό μου κι' αυτό θά μου στοιχίση...

—Τή ζήη σου!

—Μπιά! Ξέρω να πεθάνω σαν άνδρας! Έχω καθαρή τή συ-
νειδησί μου!

—Τά δέκα λεπτά έπέρασαν, να τόν κρεμάσουμε! άκούστηκαν ή φωνές τών λιποταχτών.

—Χμ!... έκαμε τότε ό Ναυτό, ξύνοντας τό κεφάλι του... Τα πράγματα μπερδεύονται... Νά κρεμάσουμε τό κουτσούβελο... τόν κύριο Μισέλ ήθελα να πώ...είνε λιγάκι δύσκολο. Τί λέτε και σεις, παιδιά; Έμεις δέν είμαστε κακούργοι;

—Κρεμάστε με λοιπόν! είπεν ό μικρός Φλασιάνος.

—Περίμενε, διάολε! Τί θιάζοσαι τόσο; Θέλω να πώ δηλαδή... μάς μίλησες σίγουρα; Γιατί, καταλαβαίνεις, δύσκολα συχωρείται ένα σφάλμα στό ναυτικό και δέν ήταν έλαφρό τό σφάλμα μας, διάολε!...

—Θέλετε άπόδειξι γραφτή;

—Γειά στό στόμα σου! Έλα στή θεσί μας!...

Ό μικρός έβγαλεν από την τσέπη του ένα χαρτί και τώσωσε στό Ναυτό, εκείνος τό ξεδίπλωσεν, έπήγε κοιτά στό παράθυρο και διάβασε:

—"Ο ύπογεγραμμένος πλοίαρχος τού «Κύκλωπα» Ιωάννης Σερτόν, απήρει τού υιού μου Μισέλ και λαμβάνω άπ' όν τόν άκουμεισένον χαρακτήρα τού ύπαρχου, δηλώ ότι δέν θά καταδικάθω όι στασιαστές και λιποτακταχτές πέντε ναύται, Ναυτό, Μαχύτ, Βόκ, Φλασιάνο και Σαρτόν.

—Έτσι μάλιστα! εφώναξαν ό Μαχύτ. Τί λέτε και σεις, παι-
διά;

—Νά γυρίσουμε στό καράφι! φώναξαν όλοι μαζί. Άρκετα ύποφέραμε στους πάγους. Ωστόσο, πολύ ψυχωμένο αυτό τό παιδί... "Ο Φλασιάνος, ό Μισέλ δηλαδή. Άνδρας σιω-
στός!

—Και καρδιά, όχι ά-
στεία!...

Κι' όλοι μαζί, ξαναγύ-
ρισαν στό καράφι, ευχαρι-
στημένοι και χαρούμενοι.

